



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. T.**, nar.x, bytem x, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. MPSV/2014/82/4302, o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. MPSV/2014/82/4302, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 11. 3. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami, (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 13. 8. 2013, č. j. MPSV-UP/774298/13/AIS-ZDP, jímž byla zamítnuta jeho žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že nebyl řádně seznámen s posudkem posudkové komise MPSV a neměl tedy možnost na něj reagovat. K tomu uvedl, že vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům nemohl převzít v důsledku své hospitalizace, což doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Na jeho žádost

o opětovné zaslání však žalovaný reagoval pouze tak, že jej telefonicky seznámil s tím, že ve spise jsou všechny lékařské zprávy, což jmenovaný nepokládá za dostatečné. Rovněž namítá, že nebyl k jednání posudkové komise přizván, s ohledem na uvedené navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr a posudek tak splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a celistvost a mohl být tak rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobce. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 28. 5. 2013 podal žalobce žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Dne 13. 8. 2013 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí (č.j. MPSV-UP/774298/13/AIS-ZDP), kterým žalobcovu žádost zamítl.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce dne 5. 9. 2013 odvolání. Vzhledem k tomu, že orgán prvního stupně odvolání nevyhověl, postoupil věc žalovanému. Dne 21. 11. 2013 vydala posudková komise MPSV posudek, ve kterém dospěla k obdobnému závěru jako orgán prvního stupně. Dne 3. 12. 2013 vydal žalovaný vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto vyrozumění doručoval žalobci dne 4. 12. 2013. Jelikož žalobce nebyl zastižen, byla zásilka uložena na poště a po uplynutí desetidenní lhůty byla vrácena odeslateli. Dne 7. 1. 2014 byl dle úředního záznamu ve správním spise žalobce telefonicky seznámen s posudkovým hodnocením posudkové komise MPSV a o dalším postupu ve správním řízení. Zároveň je v úředním záznamu konstatováno, že žalobce nemohl převzít vyrozumění, jelikož byl v období 4. – 10. 12. 2013 hospitalizován. Dne 9. 1. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém dospěl ke shodnému závěru jako orgán prvního stupně.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Argumentace žalobce směřuje ke stěžejní námitce, že žalovaný porušil jeho právo být seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato námitka je důvodná. Žalobce prokázal, že v době, ve které mu bylo doručováno vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jej nemohl osobně převzít pro svou hospitalizaci. Z úředního záznamu ve správním spise ze dne 7. 1. 2014 je zřejmé, že žalovaný si byl této skutečnosti vědom. Žalovaný měl za uvedené situace žalobci vyrozumění znovu zaslat a poskytnout mu dodatečnou lhůtu k vyjádření, jelikož telefonické seznámení žalobce s posudkovým hodnocením nelze v žádném případě pokládat za dostatečné. Nelze totiž přehlédnout, že správní orgán je povinen postupovat v souladu se zásadami stanovenými v § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a podle svých možností vycházet dotčeným osobám vstříc a umožnit jim hájit svá práva a oprávněné zájmy. V dané situaci sice žalobce nepožádal o vyslovení neplatnosti doručení podle ust. § 24 odst. 2 s. ř., nicméně soud má za to, že právě s ohledem na zásadu vstřícnosti měl žalovaný poskytnout žalobci dodatečnou lhůtu k vyjádření a příslušné vyrozumění mu znovu zaslat,

jelikož takový postup by jednak šetřil práva žalobce, který vzniklou situaci nikterak nezavinil, a jednak by nikomu jinému nezpůsobil žádnou újmu. K tomu soud podotýká, že žalovaný (v situaci kdy věděl o existenci překážky při doručování) vlastně vůbec nezkoumal, zda již vypršela lhůta pro možnost podání žádosti o vyslovení neplatnosti doručení podle ust. § 24 odst. 2 s. ř. ve spojení s ust. § 41 odst. 2 s. ř. Soud tedy uzavírá, že postup žalovaného v uvedené věci byl nepřípustně formalistický a v rozporu se zásadami dobré správy zakotvenými zejména v ust. § 4 s. ř., a že představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Jako obiter dictum soud dodává, že požadavek na vstřícný (a práva žadatelů maximálně šetřící) postup správních orgánů je o to naléhavější v řízeních, kde vystupují právě ti nejpotřebnější, mnohdy lidé ve špatném zdravotním stavu, kteří žádají stát o pomoc v často velmi nepříznivých životních situacích.

Jako důvodnou naopak soud neposoudil námitku žalobce spočívající v námitce ohledně jeho nepřizvání k osobnímu vyšetření. Jak vyplývá z rozhodnutí NSS sp. zn. 4 Ads 82/2011 přímé osobní vyšetření není vždy nezbytné, ale vždy musí být zohledněny okolnosti konkrétního případu. Toto zohlednění okolností pak závisí na úvaze posuzujícího lékaře (posudkové komise), zda účast žadatele bude pokládat za nezbytnou. V projednávaném případě nemá soud za to, že by přímé osobní vyšetření žalobce bylo nezbytné, a to především proto, že provedené sociální šetření poskytovalo posuzovateli dostatek potřebných informací. Závěr posuzovatele tak byl podle názoru soudu legitimní a nepředstavuje vadu řízení, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly. Pokud jde o žádost žalobce na úhradu nákladů právní pomoci, pak soud upozorňuje, že ona právní pomoc se dle vyjádření žalobce odehrála v průběhu řízení správního, nikoliv v řízení před soudem, ve kterém žalobce zastoupen nebyl. Z toho důvodu nelze náhradu žalobcem zmíněných nákladů přiznat.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová